EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió



# El matís incòmode de «la pregunta»

No ens enganyem, els que tenim clara l'opció independentista vam experimentar certa decepció quan es va fer pública la pregunta de la consulta fixada, en principi, per al 9 de novembre de l'any que ve. La doble qüestió obre una escletxa que ens incomoda ja que abona el terreny a una, fins ara, gens clara ni explicitada tercera via. Un benefici del dubte molest que, *de facto*, ja van expressar els representants d'ERC i la CUP i que, sens dubte, s'erigeix com el matís de formulació necessari per incloure ICV-EUiA i acabar de reblar el clau entre les despulles del PSC.

Subscric el discurs de Quim Arrufat al faristol de la sala gòtica de la Generalitat. S'accepta aquesta pregunta perquè ?comptat i debatut i sense descartar que aquest potser no serà el plantejament definitiu a dirimir a les urnes? és l'afront democràtic més important que llança Catalunya a l'estat espanyol en els últims tres segles. Ho explicitava la CUP, però, amb la boca petita, també hi està d'acord l'àmplia majoria de militants d'Esquerra que accepten la decisió del partit en pro del consens i entenent que l'opció independentista queda inclosa, encara que sigui amb un peatge previ, a la pregunta pactada.

Però encara que la pregunta, per alguns, no sigui la *lògica,* l'*evident* o la *normal*, precisament per l'impacte que això suposa a la capital d'Espanya i com a culminació d'un procés sense aturador, ara tenim l'obligació de fer-nos forts, mantenir ben fermes les conviccions i no moure'ns ni un mil·límetre per aconseguir democràticament la plena sobirania del país. Aquest últim plantejament sí que esdevé, sens dubte, la pedra de toc del procés que ha de culminar en un marc de relacions bilaterals en igualtat de condicions entre Catalunya i Espanya. Ni més ni menys que el que planteja Joan Herrera. Per això em costa d'entendre que ICV, amb la inclusió del primer tram de la pregunta, encara vulgui asseure a taula plantejaments federalistes o confederalistes. I més quan federar-se (o confederar-se) només és possible si els estats que s'*associen* es relacionen de tu a tu i compten amb la total sobirania per negociar-ho absolutament tot.

Així doncs, i malgrat aquest *matís incòmode* inserit a la pregunta, és el moment de l'altura de mires com a país. Els ciutadans podem qüestionar el paper dels polítics ?que, no ho oblidem, s'asseuen al Parlament segons els poders i l'aritmètica que tots plegats els hem atorgat? però al que no podem renunciar, especialment ara, és a l'esperit, la unió i l'empenta que vam exhibir al món en la Via Catalana i al suport incondicional a les institucions i entitats que defensen un estat propi, la independència i la plena sobirania del país. Entre altres coses perquè ?hi insisteixo? Espanya trontolla no pas per la pregunta en si, sinó per la magnitud i el calat del procés iniciat fa tres anys. Un moviment sísmic que s'alimenta d'una base popular i profundament democràtica.

Aquest procés, que a Madrid ja saben que no és un segon Pla Ibarretxe, s'ha instal·lat en primer pla de l'agenda política i ha fet saltar pels aires les estratègies i les doctrines de tots els partits polítics. Tots. Des del PSC, que viu una estat de ruptura, de manca de rumb i d'identitat, fins a Convergència Democràtica, que ha tensat al màxim les relacions amb Unió virant cap a Ítaca. O la CUP que, per primer cop, s'ha assegut als escons del Parlament per fer la política associada a la camisa i corbata amb texans i sandàlies. Sense reserves ni impostures. Paral·lelament, ERC ha sabut trobar un lideratge inequívoc i ICV-EUiA, com en el cas del PSC, ha hagut de revisar els principis ideològics fundacionals per posicionar-se. I cal indicar que EUiA, des del principi, ha estat molt més valenta a l'hora d'apostar per la sobirania popular i la conseqüent celebració del referèndum. De fet, un comunista de soca-rel no pot estar en desacord amb el dret d'autodeterminació dels pobles. Com aquests es relacionin entre ells, ja és una altra història.

Al capdavall, cal apel·lar a la unitat perquè, inevitablement, ara s'obre un camí de traves, argúcies i paranys legals per part de la facció unionista que, si ens mantenim units, no podrà sublimar la legitimitat del procés cap a la independència. La mateixa unitat que, a Madrid, mostren PP i PSOE per impedir la votació i el dret a decidir emparant-se en la sagrada Constitució.

Només amb fermesa, aconseguirem que el Catalunya sigui el que els seus ciutadans vulguin.